

J. E. Bogomil:

Dva začetnika.

Zdaj-le ob Novem letu sta se enkrat srečala v goščavi. — Zajec je iskal zadnjih ostankov zelenjadi, kužek pa — no, se je ta dan malo potepal.

Vse kaže, da sta oba šele pred meseci zagledala luč sveta. Eden ondi sredi polja; drugi pa, Dači, v prijazni lovčevi koči.

Dači se še prav nič ne zaveda svojega poklica. Če bi bil zdaj-le tukaj Jožetov Pozor ali pa Štefinov Pazi, jej, bi bil dolgoušec v škripcih! Kdo ve, če bi mu že ne bila odbila zadnja ura? Jutri bi ga že nesla potovka v Ljubljano. Iz ljubljanske kuhinje bi potem priromal na mizo kakega imenitnega ljubljanskega veljaka. Kdo ve, če ga ne bi pokusil še kateri izmed naših ljubih naročnikov? A Dači nič ne misli na to slavno zajčevo prihodnost.

Toda malo nezaupljivo sta se vseeno gledala zajec in Dači. To se jima dobro pozna na kosmatih obrazih. Ko bo Dači malo bolj učen, bo pa poljski divjak — če bo še živ — čul drugačno godbo iz njegovih ust. Tako mirno se ne bosta nikoli več srečala. Pa saj zajca že danes skrbi. Čemu je pa tako jezno topotnil s taco po tleh! Čemu? Čemu jo je pa tako hitro odkuril?

Če bi znali njegovi znanci govoriti, in bi jim on povedal, kaj je danes doživel, pa bi vsi stisnili njegovo kosmato taco in bi mu rekli: »Srečen si bil.«

In če bi znali psi govoriti, pa če bi Dači povedal Jožetovemu Pozorju ali Štefinovemu Paziju, koga

Dva začatníka.

je ta dan srečal, kaj bi mu neki Pozor ali Pazi za-
brusil v smrček?

»Ti mrcina neumna! Nikoli ne bo nič iz tebe!
Ali nisi znal vsaj mene poklicati! Sram te je lahko!«
Dobro, da sta oba molčala, zajček in Dači.

A. P. Grigorjev:

Smrt v snegu.

Lovec hodi v ljuti zimi
skozi beli gaj,
s puško-risanko na rami,
v srcu čvrst pogum.

Pa ga sreča kosmatinec
sredi gaja... hój!
Strel čez gore in doline —
krik in hrup in boj!

Skozi gaj zajoka burja
v žalostno slovó,
a nad poljem vran zakraka
v tužni zimski dan:

„Kdo li pal je — kdo zaspal je?
Eden ali dva?
Padli bomo vsi zapored:
človek in žival.“

